

ĐẠI TIỆC CHO MUÔN DÂN.

Kinh thánh: Ê-sai 25:1-12

“**1** Hỡi Đức Giê-hô-va, Ngài là Đức Chúa Trời tôi! Tôi tôn sùng Ngài, tôi ngợi khen danh Ngài; vì Ngài đã làm những sự mới lạ, là những mưu đã định từ xưa, cách thành tín chân thật. **2** Vì Ngài đã làm cho thành trở nên gò đồng, thành bền vững trở nên nơi đổ nát. Đền đài của dân ngoại chẳng phải là thành nữa, sẽ chẳng hề xây lại. **3** Vậy nên một dân cường thịnh sẽ tôn vinh Ngài; thành của các dân tộc đáng kinh hãi sẽ kính sợ Ngài. **4** Vì Ngài là nơi bền vững cho kẻ nghèo, đồn lũy cho kẻ thiếu thốn trong lúc khó khăn, chỗ đậy cho khỏi bão, chỗ bóng mát cho khỏi nắng, khi những kẻ cường bạo thổi hơi ra như bão, xông vào tường thành. **5** Ngài sẽ dứt sự ồn ào của dân ngoại, như trừ khi nóng trong nơi đất hạn; ngừng tiếng hát Mừng của kẻ cường bạo, như hơi nắng tan đi bởi bóng mây. **6** Đức Giê-hô-va vạn quân sẽ ban cho mọi dân tộc, tại trên núi này, một tiệc yến đồ béo, một diên rượu ngon, đồ béo có tùy, rượu ngon lọc sạch. **7** Tại trên núi này Ngài sẽ trừ diệt mặt của đồ đắp trên muôn dân, và cái màn che phủ mọi dân tộc. **8** Ngài đã nuốt sự chết đến đời đời. Chúa Giê-hô-va sẽ lau nước mắt khỏi mọi mặt, và trừ bỏ sự xấu hổ của dân Ngài khỏi cả thế gian; vì Đức Giê-hô-va đã phán vậy. **9** Trong ngày đó, người ta sẽ nói rằng: Kìa, ấy là Đức Chúa Trời chúng ta; chúng ta đã mong đợi Ngài, và Ngài sẽ cứu chúng ta. Ấy là Đức Giê-hô-va; chúng ta đã mong đợi Ngài, chúng ta sẽ nức lòng mừng rỡ và đồng vui về sự cứu rỗi của Ngài! **10** Vì tay Đức Giê-hô-va sẽ đặt trên núi này; nhưng Mô-áp sẽ bị giày đạp trong nơi nó, như rơm bị giày đạp trong ao phân. **11** Nó sẽ giang tay trong đó, như người lội bơi giang tay ra để lội; nhưng Đức Giê-hô-va sẽ dẫn sự kiêu ngạo nó xuống, và cắt bỏ mọi cơ mưu của tay nó. **12** Ngài sẽ hạ lũy cao của tường thành người xuống, đánh đổ, và ném xuống đất vào trong bụi bặm.”

Gợi ý bài học: Sau khung cảnh đầy kinh khiếp của Ê-sai 24- đất rung chuyển, những thành trì của con người sụp đổ và mọi sự kiêu ngạo bị hạ xuống -Ê-sai 25 bắt đầu vang lên **một bài ca**. Giữa đồng hoang tàn, Ê-sai tuyên xưng: **“Hỡi Đức Giê-hô-va, Ngài là Đức Chúa Trời tôi!”** Điều đặc biệt là Ê-sai không ca ngợi Chúa vì mọi hoàn cảnh đã trở nên dễ dàng. Ông ca ngợi Ngài ngay giữa khung cảnh đổ vỡ, bởi ông nhận ra rằng những gì Đức Chúa Trời đang thực hiện không phải là điều ngẫu nhiên. **Chương trình của Ngài đã định từ lâu, và Ngài thành tín thực hiện điều đó.**

Thế gian thường nghiêng về phía người mạnh. Người có tiền bạc, quyền lực và địa vị dường như dễ dàng có tiếng nói hơn. Nhưng Đức Chúa Trời của Ê-sai đứng về phía những người bị áp bức: “Vì Ngài là nơi bền vững cho kẻ nghèo, đồn lũy cho kẻ thiếu thốn trong lúc khó khăn, chỗ đậy cho khỏi bão, chỗ bóng mát cho khỏi nắng, khi những kẻ cường bạo thổi hơi ra như bão, xông vào tường thành.” (Ê-sai 25:4) Ngài giống như nơi trú ẩn giữa cơn bão, như bóng mát giữa cái nóng thiêu đốt. Điều này đem lại một sự an ủi rất lớn: **khi tôi yếu đuối, điều đó không có nghĩa là Đức Chúa Trời đã bỏ tôi.** Có những lúc Chúa không lập tức cắt cơn bão đi. Nhưng Ngài trở thành **nơi trú ẩn của chúng ta ngay giữa cơn bão ấy.**

Sau hình ảnh bão tố, Ê-sai đưa chúng ta đến một khung cảnh hoàn toàn khác. Trên núi Si-ôn, Đức Chúa Trời chuẩn bị **một đại tiệc**. Điều đáng chú ý là bàn tiệc ấy không chỉ dành cho Israel: Đức Giê-hô-va vạn quân “sẽ ban cho mọi dân tộc một tiệc yên đồ béo, một diên rượu ngon, đồ béo có tủy, rượu ngon lọc sạch....” (*Ê-sai 25:6*)

Đây là một trong những hình ảnh đẹp về chương trình cứu rỗi của Đức Chúa Trời trong Cựu Ước. Tấm lòng Ngài không bị giới hạn bởi biên giới, chủng tộc hay quốc gia. **Ngài muốn các dân tộc cùng bước vào niềm vui của sự cứu rỗi.**

Nhưng tại bàn tiệc ấy, Đức Chúa Trời còn làm một điều lớn hơn cả việc ban thức ăn. Ngài **cắt bỏ tấm màn đang che phủ nhân loại**. Tấm màn ấy cuối cùng chính là **sự chết**. Đây là đỉnh cao của Ê-sai 25: “Ngài đã nuốt sự chết đến đời đời. Chúa Giê-hô-va sẽ lau nước mắt khỏi mọi mặt, và trừ bỏ sự xấu hổ của dân Ngài khỏi cả thế gian; vì Đức Giê-hô-va đã phán vậy.” (*Ê-sai 25:8*) Từ khi con người sa ngã, sự chết dường như luôn là kẻ chiến thắng cuối cùng. Con người có thể thắng bệnh tật một thời gian. Có thể tích lũy của cải. Có thể xây dựng sự nghiệp. Có thể kéo dài tuổi thọ. Nhưng cuối cùng sự chết vẫn đến. Thế mà Ê-sai nhìn thấy một ngày hoàn toàn khác: **Không phải sự chết nuốt con người nữa — Đức Chúa Trời sẽ nuốt sự chết.**

Hình ảnh tiếp theo vô cùng gần gũi: Chúa Giê-hô-va sẽ lau nước mắt khỏi mọi mặt. Đức Chúa Trời không quên một giọt nước mắt nào của dân Ngài. Có những giọt nước mắt hôm nay chúng ta chưa hiểu. Có những mất mát chưa được bù đắp. Có những lời cầu nguyện dường như vẫn chưa được trả lời. Ê-sai không hứa rằng người tin Chúa sẽ không khóc. Ông hứa một điều lớn hơn: **Sẽ đến ngày chính Đức Chúa Trời lau nước mắt của họ.**

Khi ngày ấy đến, dân Chúa không nói: “Cuối cùng chúng ta đã tự cứu được mình.” Họ nói: “Kìa, ấy là Đức Chúa Trời chúng ta; chúng ta đã mong đợi Ngài, và Ngài sẽ cứu chúng ta. Ấy là Đức Giê-hô-va; chúng ta đã mong đợi Ngài, chúng ta sẽ nức lòng mừng rỡ và đồng vui về sự cứu rỗi của Ngài! ”

Đây có lẽ là một trong những định nghĩa đẹp nhất về đức tin: **Đức tin là chờ đợi Đức Chúa Trời**. Chờ đợi không phải là công việc thụ động. Đó là tiếp tục tin khi chưa thấy; tiếp tục vâng lời khi chưa nhận phần thưởng; tiếp tục bước đi với Chúa khi câu trả lời vẫn chưa đến. Chúng ta thường muốn Chúa giải quyết mọi việc **ngay bây giờ**. Nhưng Ê-sai cho chúng ta một tầm nhìn dài hơn: **Có những điều chỉ được giải quyết trọn vẹn trong ngày cuối cùng**. Vì vậy, người tin Chúa có thể đau buồn nhưng không tuyệt vọng. Có thể khóc nhưng không mất hy vọng. Có thể bị tổn thương nhưng vẫn tiếp tục bước đi. Bởi chúng ta biết câu chuyện sẽ kết thúc như thế nào.

Cuối chương xuất hiện một hình ảnh hoàn toàn tương phản. Mô-áp tượng trưng cho sự kiêu ngạo bị hạ xuống. Hình ảnh họ vùng vẫy như người cố bơi để tự thoát ra thật mạnh mẽ. Đây cũng chính là khuynh hướng của chúng ta. Khi khủng hoảng xảy đến, chúng ta lập tức muốn **tự cứu mình**: Tôi còn tiền. Tôi còn quan hệ. Tôi có kinh nghiệm. Tôi sẽ tìm cách. Tôi sẽ kiểm soát tình hình. Những điều ấy tự nó không sai. Nhưng chúng trở nên nguy hiểm khi biến thành **đáng cứu tinh thay thế Đức Chúa Trời**. Ê-sai đặt trước chúng ta hai hình ảnh: **Mô-áp vùng vẫy bằng sức mình và dân Chúa đứng chờ đợi Ngài**. Một bên nói: “Tôi sẽ tự cứu mình.” Bên kia nói:

“Chúng ta đã trông đợi Ngài, và Ngài sẽ cứu chúng ta.” Đó có phải cũng là vấn đề đức tin của mỗi chúng ta ngày hôm nay?

Ba câu hỏi áp dụng bài học:

1. Khi gặp khủng hoảng, phản ứng đầu tiên của tôi là gì?
2. Có nỗi đau hoặc lời cầu nguyện nào tôi đang mệt mỏi vì phải chờ đợi Chúa không?
Tôi có thể tiếp tục tin Ngài dù chưa thấy câu trả lời không?
3. Nếu tôi thật sự tin rằng một ngày Chúa sẽ chiến thắng sự chết và lau mọi nước mắt, điều đó sẽ thay đổi cách tôi đối diện mọi vấn đề ngày hôm nay như thế nào?